

DE KONFERENTIE VAN GENÈVE OVER EEN NIEUW ZEERECHT

Na de eindeloze discussies van Caracas waar het slechts tot principeskwesties kwam en tot een konfrontatie van soms totale tegenstellingen, wordt het scenario verder gezet te Genève waar op 17 maart de nieuwe conferentie van start gaat.

De materie die er behandeld wordt is zo kompleks, de belangen zo tegengesteld, dat we ook voor Genève voorspellen dat er geen bindende eenheid naar voor zal komen. Trouwens een nieuw zeerecht wordt niet plots geboren maar groeit langs compromissen. Dit was tot nog toe altijd het geval met alle internationale problemen. Nu willen sommige progressieve landen en de landen van de derde wereld, een totale revolutie en de vastlegging van een nieuw zeerecht.

Strijd tussen oud en nieuw, tussen rijk en arm, tussen de geïndustrialiseerde landen en die der derde wereld

Het is duidelijk dat de discussies en de nog altijd bestaande impasses bij de vastlegging van een nieuw zeerecht, in feite een uitloper zijn van de bewustwording van de jonge en onderontwikkelde staten. In de eerste plaats vooral van de macht van hun aantal volgens het principe van één land, één stem. Een democratisch principe, dat echter toch wel mank loopt. Het gaat inderdaad niet op, dat landjes als „Togo”, „Liberia” en „Cyprus” om er maar enkelen te noemen, in het internationaal forum juist zoveel te vertellen hebben door inbreng van hun stem, als de grote mogendheden! Daar zou dus een korrigerende faktor dienen ingebracht. Ondertussen zit men met de macht van het getal en staat het kwasi vast dat dit getal de nieuwe principes van het zeerecht zal doordrukken. Al wat de gevestigde machten nog vermogen is compromissen zoeken en uitstellen door hopeloos gepalaber.

Door de grote en rijke landen wordt de stelling van de vrijheid der zeeën voorgestaan omdat deze vrijheid hen toelaat overal hun aanwezigheid te laten gelden, dank zij de industriële middelen waarover zij beschikken. Zo wordt tot vóór de neus van de minder ontwikkelde landen, de bodemrijdommen uitgebaat en beslag gelegd op de zee fauna. De oeverlanden van de derde wereld en de ontwikkelingslanden wensen de rijkdommen die aan hun kusten liggen niet meer te laten weghalen door anderen ook al zijn zij zelf niet bij machte deze rijkdommen uit te baten. Dan kunnen zij, in hun conceptie, dan minstens profijt halen uit bilaterale overeenkomsten met landen die zij zouden toelaten. Zelfs de landen die over geen kust beschikken, wensen op de één of andere manier deelachtig gemaakt te worden van de bodemrijdommen der zee via een internationale organisatie waartoe zij zouden behoren.

Nieuwe conceptie van het zeerecht onafwendbaar

De grote lijnen van het nieuw zeerecht staan praktisch vast, maar de uitvoeringsmodaliteiten zullen zeker nog aanleiding geven tot harde discussies en tot compromissen.

Er komt zeker een absolute territoriale zone van 12 mijl, verlengd tot 200 mijl met bijzondere rechten voor het oeverland. Tot deze 200 mijl behoort het recht van het kustland op maatregelen voor de visvangst en bescherming van de visstocks. Indien de conferentie niet tot een dergelijke beslissing komt, dan is het nu reeds vaststaand dat de meeste kustlanden zelf dit recht in handen zullen nemen. Het zal dan niet meer over een alleenstaand IJlands geschil gaan, maar over een vermenigvuldiging van dergelijke geschillen waartegen geen kruid meer zal gewassen zijn. Wij zelf zijn echter overtuigd dat ook de voorstanders van de „vrijheid der zeeën” de nieuwe indeling zullen aanvaarden maar dat men zal trachten de inhoud af te zwakken door een stel van verworven rechten, overgangsmaatregelen, mogelijkheden tot zelfverplichtingen tot bilaterale of multilaterale overeenkomsten. Het is inderdaad ook niet aanvaardbaar dat rijkdommen die de ganse wereldbevolking zouden kunnen doen profiteren, alleen maar door de economische onmacht van kuststaten, niet tot uitbating zouden komen. Wat de visstapels betreffen, is een onderbevising evenmin aanvaardbaar als een overbevising. We zijn dan ook de overtuiging toegedaan, dat in die zin heel wat internationale overeenkomsten zullen getroffen worden die het werk zullen uitmaken van zeker nog meer dan één enkele conferentie. Hopen we maar voor onze eigen visserij dat België met hand en tand onze belangen zal verdedigen en liefst door een aanwezigheid van de hoogste ministeriele ambtenaren. Het minste wat de visserij van het eigen ministerie kan verlangen, zelfs mag eisen, is dat dit ministerie te Genève present is om het mogelijke en toelaatbare maximum te bekomen. En daar twifelen we niet aan.

„Sprokkel”

DE BRITSE HOUDING BIJ DE UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN BESLISSEND VOOR DE FRANSE EN BELGISCHE VISSERIJ!

Met betrekking tot de conferentie van Genève waar praktisch met zekerheid de uitbreiding van de territoriale wateren tot 200 mijl zal aanvaard worden, met bijna absolute rechten voor de oeverstaten op de visvangst, wordt vooral de britse houding bepalend voor de toekomst van de franse, belgische en zeker ook wel hollandse visserij.

De britse houding op de conferentie van Caracas was reeds duidelijk apart van deze ingenomen door de andere west-europese landen, in het bijzonder van die van de 8 overblijvende landen van de Europese Economische Gemeenschap. Engeland aarzelde een bepaalde positie in te nemen omdat een uitbreiding van de rechten van de kustlanden tot 200 mijl, zeker niet onaardig zou uitkomen voor dit land. Naar het schijnt zou deze aparte houding, los van de andere lidstaten van de E.E.G. doorgetrokken worden op de conferentie van Genève, zodat we mogen aannemen, dat de E.E.G. daar zeker niet met eensgezindheid zal optreden. Voor de franse, belgische en hollandse visserij zijn de vangplaatsen van de Noordzee, het Kanaal, het Nauw van Kales, de Ierse Zee, het kanaal St. Georges, enz..... van essentieel belang. Deze zouden voor het grootste gedeelte voorbehouden worden aan Engeland met die erkenning van de 200 mijlzone.

DUBBELZINNIGE ENGELSE HOUDING

Het minste dat men van de engelse houding kan zeggen, is dat ze dubbelzinnig is. Dit spruit niet alleen voort uit de aparte houding op de conferentie van Caracas en op de weigering om eensgezind op te treden te Genève, maar ook uit besprekingen die reeds door de betrokken franse sektoren gehouden werden met de engelse overheid. Het minste wat men kan zeggen is, dat Engeland zich laat pramen om zoveel mogelijk toegevingen te kunnen bekomen, toegevingen zowel op politiek als economisch domein. Op politiek domein door een herziening van de toetredingsvoorwaarden tot de E.E.G. met op sommige gebieden preferentiele rechten voor Engeland.

Wat nu de visrechten betreft komen uit de houding van Engeland volgende objectieven naar voor.

1. Het opleggen van vangstkquota's voor de instandhouding en bewaring van de visstapels.

2. Een overeenkomst doen aanvaarden door de andere landen waarbij het leeuwendeel van de vangstkquotas aan dit land toegerekend wordt.

Zo eenieder zich principieel achter het opleggen van een vangstkquota kan scharen, die duidelijk het beschermen van de visstapel voor ogen heeft, dan lopen de belangen heel wat uit elkaar waar het gaat om de verdeling van de vangstkquotas.

Engeland schermt met sommige factoren die bepalend zouden moeten zijn bij de verdeling van de vangstkquotas. Deze factoren zijn

natuurlijk duidelijk uitgedacht om voor Engeland tot het leeuwendeel te komen. We kunnen natuurlijk van het standpunt uitgaan dat in feite Engeland niet eens zou hoeven te delen omdat zij over de soevereine macht zou beschikken in de 200 mijlzone. De Europese en kommunautaire bindingen van Engeland evenals zijn politieke en economische, laten haar dit echter niet toe. Engeland wil als bepalende factoren voor de verdeling van de vangstkquotas argumenteren met de lengte der kusten der participerende landen, met de vangstcapaciteit der vloten, met de onderontwikkeling van sommige kustgebieden, enz..... Dat wil zeggen al factoren die een duidelijke voorsprong zouden geven aan dit land. De franse, belgische en hollandse betrokken middens stellen hier de historische rechten tegenover. Zullen deze gevrijwaard blijven of zullen de meeste rechten hier sneuvelen? Dit ware zeker katastrofaal voor onze visserij en het is werkelijk onbegrijpelijk dat van belgische zijde zo weinig gedaan wordt om de rechten van onze visserij te verdedigen. Zullen wij de zoveelste maal het slachtoffer van de rekening worden? De Belgische visserij is zeker voor 70 % geaxeerd op de 200 mijlzone rondom het Britse rijk. Zo België haar historische rechten niet kan doen gelden op deze vangstgebieden dan kan men hier de visserij gaan opdoeken en de «Trap» behouden voor het folkloervisje, want ook de IJslandvisserij is niet volledig zeker van de toekomst. Beseft men in de betrokken middens en in de heropgerichte Rederscentrale wel voldoende de het belang van deze zaak? Wordt er op het ministerie druk uitgeoefend om de belangen van de belgische visserij bij de engelse partner te verdedigen? Of zal men het eventueel brokje afwachten die ons zeker wel paterneel zal toegeschoven worden. Het antwoord is aan de betrokken organisaties en diensten want eens zal men hen toch rekenschap vragen over hun inspanningen en moeiten in de verdediging van de belangen van de eigen visserij.

Sprokkel

VOOR REDERS DIE KREDIETEN AF TE LOSSEN HEBBEN

Sedert enkele tijd verkeren talrijke reders in financiële moeilijkheden.

Vooral zij die kredieten af te lossen hebben aan de Nationale Mij voor Krediet aan de Nijverheid verkeren in dit geval.

Al de reders welke moeilijkheden hebben en lid zijn van Hulp in Nood, SCAP of Hand in Hand Oostende en Zeebrugge mogen hun moeilijkheden voorleggen aan deze organismen, waar het secretariaat hen de nodige inlichtingen of hulp zal verlenen om bij deze maatschappij het nodige uitstel van schuldaflossing te bekomen.